

som for Rigsdagen; om begge vil det vel gjælde, at de vanstelig imod de lægekyndige Autoriteters Skjøn ville paatage sig Ansvar for at sætte saadanne Foranstaltninger ud af Kraft. Naar Karantæneforanstaltninger eller Foranstaltninger af denne Art træffes, tænker jeg, at man vel sagtens i Almindelighed kan gaa ud fra, at saalænge de lægekyndige Autoriteter og navnlig Sundhedskollegiet, fastholde, at det er nødvendigt, at de maa bestaa, vil vistnok ingen Minister og heller ikke nogen Rigsdag vove at tage det umaadelige Ansvar paa sig, som det vilde være at hæve dem. Det vil være overordentlig sjældent, at man med fuldtommen Sikkerhed turde sige, at Besluttets Indbringelse i Landet under saadanne Omstændigheder var umulig, og dersom det stete, efterat man mod de lægekyndige Autoriteters Raad havde ophevet Karantæneforanstaltninger, vilde unegtelig den, der havde gjort det, hvad enten det var Regjeringen eller Rigsdagen, have paataget sig et saa overordentligt Ansvar, at jeg neppe kan tro, at nogen af Parterne vilde udsette sig herfor. Derfor tror jeg, at det hele Spørgsmaal i praktisk Henseende ikke har meget at sige. Hvad selve Flertallets Forslag angaar, saa mener jeg, at den for samme til Grund liggende Tanke maa nærmest være den, at, hvor der er Spørgsmaal om den gamle Myndighed, som Regjeringen allerede har og har været i Besiddelse af i flere Aar, uden at der nogeninde har været reist Klager i saa Henseende, vil man ikke knytte et saadant nyt Wilkaar til den. Det er nemlig Betydningen af, at man vil undtage Afsnit 2, Afdeling I, som handler om Eftersyn, og som i alt Væsentligt ikke indeholder nogetsomhelst Andet, end hvad Loven af 1ste Mai 1868 indeholder. Derimod antager jeg — jeg formoder det, men jeg kan naturligvis ikke sige det med Visshed — at den Tanke, der i Virkeligheden har forejværet Udvalget i det andet Thing, har været den, at, forsaavidt Taleren var om en ny og meget vidtgaende Myndighed for Regjeringen, en Myndighed, som under visse Omstændigheder kan udarte til at erklære Handel og Wandel i Beleiringsstilstand, om jeg saa maa udtrykke mig, ønskede man at have denne Sikkerhedsventil, ønskede man at have denne Mulighed for at fæste sig flige Foranstaltninger fra Halsen. Jeg kan derfor kun udtale, at ligesom jeg ikke vilde have nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, saaledes kan jeg paa den anden Side heller ikke se, at der kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Flertallets Forslag, som, naar dette Thing ønsker at fastholde en afvigende Mening paa dette Punkt, forekommer mig at være et Kompromisforslag, som jeg ikke kan tænke mig, at de, der lade sig bestemme af virkelige Realit-

tetsbetragtninger i denne Sag, kunne have Noget imod.

Ordningsregulering: Det er saavel af den høitærede Justitsminister som af de foregaende Talere udhævet, at den Bestemmelse, her omhandles om den for begge Rigsdagens Afdelinger sættes Myndighed til at kunne beskæftige Bestemmelser af Justitsministeren i Enhold til denne Lov, er en Bestemmelse i Løven, som sikkert har faaet ringe eller maatte ingen praktisk Betydning. Det er en Bestemmelse, som vistnok aldrig vil komme til Anvendelse, i hvert Fald vil den efter min Mening aldrig komme til Anvendelse uden symbolisk — om jeg saa maa sige — hvor der er en Justitsminister, man vil af med. Det er jo klart, at, naar begge Rigsdagens Afdelinger skulle blive enige om saaledes at sætte de af en Justitsminister tagne Bestemmelser ud af Kraft, kan denne Minister ikke længere blive paa sin Plads; men forøvrigt forekommer det mig, at de Grunde, den ærede Ordfører anførte angaaende dette Spørgsmaal, egentlig ere lige gode med Hensyn til Nr. I i 2det Afsnit og med Hensyn til Nr. II, III og IV. Jeg kunde meget vel gaa ind paa Endringsforslaget, men min Betragtning er denne, at her handles der om Noget, vi Alle ere enige om ikke har nogen praktisk Betydning, som maatte aldrig vil træde i Live. Det derimod, som for mig har en ganske overordentlig praktisk Betydning, og som jeg maatte isølge min Embedsstilling har mere Grund til at savne end mange Andre, er selve Løven. Nu jagde den høitærede Justitsminister ganske vist, at der nok vilde være nogen Udsigt til, at dette Kompromis kunde gaa igjennem (Justitsministeren: Jeg tænker det!) ja, men der foreligger altsaa slet ikke nogen Visshed derfor. Derimod forekommer der mig at være en Visshed for, at vi faaet Løven, naar vi gaa ind paa Lovforslaget i den Stillelse, hvori det nu foreligger, og jeg kan ikke se den Betydning, der for Landstinget skulde ligge i at faaet dette Endringsforslag vedtaget, naar man derved muligvis forhæler eller umuliggjør Lovforslagets Vedtagelse. Vi ere saa langt henne i Sessionen, at vi maa haabe at komme hjem snarere den ene Dag end den anden. Naar denne Lov kommer tilbage til Folkethinget, er jeg ikke rolig for, at den vil komme igjennem i denne Session, og derfor agter jeg at stemme for Lovforslaget usforandret.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af det, den sidste ærede Taler fremsøgte. Jeg kan fuldstændig samstemme med det ærede Medlem for Rjøbenhavn (Magen) i, at det ikke er absolut stridende